

Bella Andre

Op het eerste gezicht

ISBN 978-90-225-6888-0

ISBN 978-94-6023-785-0 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Look of Love*

Oorspronkelijke uitgever: Berkley

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punch Design

Omslagbeeld: Shutterstock

Zetwerk: Studio Spade, voor Textcase

© 2011 Bella Andre

© 2013 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is liefde

Chloe Peterson heeft geen beste avond. Het is echt een vreselijke avond. De grote kneuzing op haar wang is het bewijs. En als haar auto op een natte landweg in de slip raakt en in de sloot belandt, weet ze zeker dat de vreselijk knappe kerel die haar midden in de regenbui redt te mooi is om waar te zijn. Of toch niet?

Als succesvol fotograaf reist Chase Sullivan regelmatig de wereld rond, hij heeft de mooiste vrouwen voor het uitkiezen en als hij thuis is in San Francisco is er altijd wel een van zijn zeven broers en zussen die met hem de bloemetjes buiten wil zetten. Chase is dik tevreden met zijn leven – tot de avond waarop hij Chloe met haar auto in de kreukels naast de weg in Napa Valley aantreft. Chase heeft nog nooit iemand ontmoet die zo mooi is, zowel vanbinnen als vanbuiten, maar hij realiseert zich al snel dat de problemen van Chloe veel groter zijn dan alleen een beschadigde auto. Al gauw is Chase bereid bergen te verzetten voor haar liefde – en om haar te beschermen. Maar laat Chloe dat toe?

Chloe zweert dat ze nooit meer zo stom zal zijn een man te vertrouwen. Maar bij elke liefdevolle blik die Chase haar toewerpt, en bij iedere schandalig heerlijke streling – waarbij de vonken er duidelijk vanaf springen – vraagt ze zich stiekem af of ze de enige uitzondering heeft ontmoet. En hoewel Chase zich niet realiseerde dat zijn leven van het ene op het andere moment voor altijd zou veranderen, is hij, verbazend genoeg, absoluut niet van plan zich tegen deze verandering te verzetten. In plaats daarvan maakt hij zich op voor een heel ander gevecht... het gevecht om Chloe's hart.

1

Chase Sullivan was zeven toen hij voor het eerst de polaroidcamera van zijn vader pakte en foto's begon te maken. Voor zijn achtste verjaardag kreeg hij van zijn vader een eigen fototoestel, ze wisten toen allebei al dat Chase fotograaf zou worden.

Chase nam voortdurend foto's van zijn zeven broers en zussen, zijn vader en moeder – tot zijn vader overleed toen Chase tien was. Zijn broers en zussen vonden het niet altijd leuk dat er een lens op hen was gericht en meer dan eens dreigde een van zijn broers het fototoestel uit zijn handen te slaan als hij niet ophield.

En toch, zelfs nu hij al langer dan tien jaar als fotograaf werkte en van alles fotografeerde, van woestijnlandschappen tot olympische atleten, vond Chase nog steeds dat zijn vroegste onderwerp – zijn familie – het interessantste was dat hij ooit had vastgelegd.

Daarom nam hij graag de rol van officiële fotograaf op zich bij belangrijke familiegebeurtenissen. Zeker bij zo'n mijlpaal als de zeventigste verjaardag van zijn moeder.

Het huis van zijn broer Ryan met uitzicht over de Baai van San Francisco was de perfecte locatie voor het feest. Ondanks Ryans enorme woonkamer en keuken was het huis afgeladen met vrienden en bekenden die waren gekomen om het geliefde hoofd van de familie Sullivan te feliciteren.

Er werd volop gelachen en gepraat toen Marcus, de oudste broer van Chase en eigenaar van Wijnmakerij Sullivan, zijn arm om hun moeders schouders sloeg en haar meenam naar de grote verjaardagstaart. Het geroezemoes verstomde alsof iemand een teken had gegeven, Chase zette zijn biertje neer en pakte zijn fototoestel. Hij begon plaatjes te schieten van Sophie, zijn jongste zus, die voorzichtig de kaarsjes aanstak. Ze had ze kunstig gerangschikt zodat ze zowel hun moeders naam als het getal 70 spelden.

Zo door de lens van de camera, viel het Chase zoals altijd op hoeveel Sophie en zijn moeder op elkaar leken. Mary Sullivan was model toen ze zijn vader had ontmoet en vele tientallen jaren later was ze nog net zo'n stralende verschijning als toen, zoals ze daar stond omringd door haar kinderen en vrienden.

Zijn moeders haar was nu grijs en kortgeknipt zodat het in haar nek krulde, in plaats van donker en glanzend zoals in de jaren dat ze op de omslag van tijdschriften prijkte – bij beide tweelingdochters, Sophie en Lori, zag Chase een duidelijke gelijkenis met zijn moeder toen ze midden twintig was. Mary had nog dezelfde licht getinte huid en lange, elegante ledematen en het trof hem vaak dat haar gezichtsuitdrukking een perfecte combinatie was van Sophies natuurlijke kalmte en de onstuitbare energie van Lori.

Hij hoorde meerdere gasten zeggen dat ze bijna niet konden geloven dat Mary zeventig was, want ze zag er minstens tien jaar jonger uit. Vooral als je in aanmerking nam dat ze acht kinderen vrijwel alleen had grootgebracht nadat haar man onverwacht was overleden op achtenveertigjarige leeftijd, had een aantal er grijnzend of misprijzend, afhankelijk van naar welk kind ze keken, aan toegevoegd.

Het hart van Chase trok samen, zoals altijd als hij aan zijn vader dacht. Hij wilde dat Jack Sullivan bij hen kon zijn. Niet alleen omdat hij zijn vader nog elke dag miste, maar ook omdat hij wist hoeveel zijn moeder van haar man had gehouden.

Chase schudde de sombere gedachten krachtig van zich af, nam een foto van de taart met de brandende kaarsjes, zeventig plus één voor geluk. Marcus zette enthousiast 'Er is er een jarig' in en algauw zong iedereen in de kamer mee.

Zijn moeder straalde alsof ze met z'n allen het eenvoudige lied niet om zeep hielpen met hun valse gezang, en Chase koos een positie buiten de menigte om zo veel mogelijk familieleden door de lens vast te kunnen leggen.

Toen het lied eindelijk jodelend het einde naderde, knee Marcus in Mary's hand en zei: 'Tijd voor je wens, mam.'

Ze keek naar de groep mensen die van haar hield, haar lach was voor elk van hen bedoeld. 'Er zijn al zo veel van mijn wensen uitgekomen.' Haar glimlach werd nog breder. 'En toch wil ik nog meer. Minstens zeventig.'

Ze vielen haar lachend bij, iedereen wist dat zij een van de minst hebzuchtige mensen op aarde was. De wensen in haar leven waren duidelijk altijd voor haar kinderen bestemd geweest. Ze was nooit hertrouwd, was zelfs nooit meer uit geweest voor zover Chase wist. In plaats daarvan had ze hen opgevoed en bijgestaan met raad en daad. Nu ze allemaal volwassen waren, was ze er nog steeds voor hen als ze haar nodig hadden... zelfs als ze dat soms zelf niet eens beseften.

Dus, toen Mary Sullivan haar ogen sloot om een wens te doen, ze weer opende en voorover boog om de kaarsjes uit te blazen, hoopte Chase dat ze ten minste een wens voor zichzelf deed.

Iedereen klapte en hij schoot een prachtig plaatje van Marcus die een kus op hun moeders wang drukte, terwijl Sophie haar armen van achteren om Mary heen sloeg. Een voor een legde Chase de beelden vast die zijn moeder mooi zou vinden – van zijn broers en zussen die haar verjaardag met haar vierden.

Algauw had Chase alle foto's die hij nodig had om een prachtig fotoalbum samen te kunnen stellen als herinnering aan zijn moeders zeventigste verjaardag. Hij had zijn fototoestel neer kunnen leggen, maar hij wist wel beter. In een gezin met acht broers en zussen bevocht iedereen zijn unieke positie. De foto's die Chase in de meer dan twintig jaar had genomen, bewezen glashelder dat hun karakters door de jaren heen steeds uitgesprokener waren geworden.

Zelfs al voor het overlijden van hun vader had Marcus zijn rol als oudste Sullivan serieus genomen. Op veertienjarige leeftijd betaalde deze oefening zich terug en kon hij direct inspringen

om zijn vaders taken over te nemen. Chase wist dat ze allemaal bij hem in het krijt stonden omdat hij zijn jeugd voor hen had opgegeven en was erg blij dat zijn broer zijn eigen roeping had gevonden met de wijngaarden en het assortiment van Wijnmakerij Sullivan, het bedrijf dat hij tien jaar geleden had opgericht. Jammer genoeg zag Chase toen hij zijn fototoestel op zijn oudste broer richtte, een frons op het gezicht van Marcus terwijl hij met zijn vriendin Jill praatte. Ze ergerde zich zichtbaar, kneep haar lippen op elkaar en haar ogen tot spleetjes terwijl ze naar de rest gebaarde. Chase liet zijn fototoestel zakken toen hij de frustratie zo duidelijk van zijn broers gezicht aflas. Het voelde niet goed dit moment tussen Marcus en zijn vriendin vast te leggen. Hij wist zeker dat Marcus niet wilde dat iemand wist dat niet alles koek en ei was.

Lori, zijn zus van vierentwintig en de tweelingzus van Sophie, trok aan zijn elleboog en hij keek maar wat graag naar haar grijnzende, ondeugende gezicht. ‘Wat kijk je vrolijk, Bengel. Hebben Engel en jij het alweer goedgeemaakt?’

Lang geleden had hij Lori de bijnaam *Bengel* gegeven en Sophie *Engel*. Als ze fysiek niet als twee druppels water op elkaar zouden lijken, had Chase echt niet geloofd dat ze familie van elkaar waren. Helaas had de tweeling het de afgelopen maanden niet echt goed met elkaar kunnen vinden. Niet dat een van beiden hun broers ook maar iets zou vertellen over de reden van hun ruzie, uiteraard. Zelfs als ze onenigheid hadden, bedacht Chase, bleef de tweeling een team.

Van al zijn broers en zussen was Lori altijd het welwillendst. Lori was een fantastische choreograaf, ze danste altijd al graag en toen ze twee was, trad ze al graag voor hem op terwijl hij de ene foto na de andere nam van haar bewegende lichaampje terwijl ze ronddraaide, sprong en haar lichaam schudde. Toch maakte hij altijd de mooiste foto’s van zijn zusje als ze niet meer danste en was vergeten dat ze werd gefotografeerd. Ze stopte haar liefde, energie